

NORMAAL GESPROKEN NEEM ik geen onbekende nummers op, maar deze keer is het anders. Ik wéét namelijk al dat ik deze oproep moet beantwoorden.

‘Hallo, met Linda...’ zeg ik zacht.

Mijn vriend en ik zitten samen in de auto. Het is een prachtige dag. Het landschap dat aan ons voorbijraast is zonovergoten. Als het aan de natuur ligt, is er vandaag geen vuiltje aan de lucht.

‘Hallo, met dokter Van Dam.’

Ik wist het.

Stilte.

‘Bel ik gelegen?’

Het liefst zeg ik ‘nee’. Nee, u belt niet gelegen. Dit is geen geschikt moment voor dit telefoontje. Niets hieraan komt ‘gelegen’. Ik heb andere dingen te doen. Zoals gewoon blijven leven.

‘Ja hoor, ik kan wel even praten.’

‘Mevrouw, ik heb vervelend nieuws voor u. Het spijt me, maar ik moet het u toch mededelen. We hebben onderzoeken gedaan en u gaat dood.’

Zie je wel.

‘Ja, voor ons was het ook een hele schok en we hadden ge-

hoopt een ander bericht te kunnen brengen, dat u gewoon verder kon met uw leven, maar ja, ik ga het toch maar zeggen... U gaat dus in feite wel echt gewoon dood.'

Dat is wat ik hoor.

Ik kijk naar buiten. Er staan bomen naast de weg, het zijn naaldbomen. Ze zijn overdadig groen. Het licht is poederig, het zand tussen de stammen ziet er zacht uit.

'Ik weet dat ik volgende week pas zou bellen, maar ik wil u toch vast laten weten dat de uitslag van het biopt binnen is en het is niet goed... We hebben helaas kankercellen gevonden.'

Het is niet goed. De woorden echoën in mijn hoofd.

Ik voel mijn hart sneller kloppen. Het bloed stijgt naar mijn wangen. Ik hap naar lucht. Dapper blijven nu, Linda, dapper blijven. In de verte hoor ik Rolf: 'Lin? Wat is er?'

Ik kijk opzij. Rolf zit achter het stuur. Hij is net naar de kapper geweest. Achterop zijn hoofd piept er een plukje uit zijn kapsel. Er is altijd één plukje dat een eigen wil heeft. Ik hou van deze man. We hebben het goed. We hebben weer een relatie, we hebben een hond, geweldig werk en een prachtig huis. Nu moet ik hem vertellen dat het allemaal in elkaar gaat storten.

'Ik heb kanker.'

'O nee, Lin...'

Ik blaas mijn adem hard uit. Dit is het dan. Het is gedaan met mij.

Ik ben vierendertig en ik ga dood.

Rolf ademt zwaar, hij stuurt licht naar rechts. De vangrail komt steeds dichterbij. Hij ziet het niet. Mijn hand gaat naar het stuur. We moeten niet ook nog een ongeluk krijgen.

‘Pas op!’ zeg ik.

Rolf stuurt weer een beetje naar links. Hij tuurt naar de zijkant van de weg.

‘Waar is hier in hemelsnaam een afrit.’ Er klinkt wanhoop in zijn stem. ‘Ik wil nu van de snelweg af.’

Ik kijk voor me. In de verste verte geen afrit te bekennen. Wel een tunnel. Links van ons razen auto’s voorbij, rechts een betonnen muur.

‘We moeten rustig blijven,’ zeg ik. ‘We hebben het er zo over. Eerst een parkeerplek vinden. Eerst een plek waar we veilig stil kunnen staan.’

Onze auto staat tussen twee grote vrachtwagens in. Rolf en ik zitten op de stoeprand. Achter ons is een strook gras met in het midden een picknicktafel. Vlak boven de grond waait een leeg chipszakje.

Rolf pakt mijn hand. ‘Wat moeten we nu?’

Ik weet het niet. Ik weet niks. Behalve dat we nu een paar mensen moeten gaan bellen. Maar hoe zeg je tegen je moeder dat je kanker hebt?

‘We moeten verder onderzoek doen,’ had de dokter aan de telefoon gezegd.

‘Kan het al op meer plekken zitten?’ vroeg ik.

‘Dat moeten we gaan bekijken,’ zei de dokter. ‘Ga jij het nieuws maar even op je laten inwerken, ik ga hier aan de achterkant wat dingen regelen die nu moeten gebeuren. Ik bel je later vandaag terug, oké?’ Toen had ze opgehangen.

De deur van de vrachtwagen die naast onze auto geparkeerd staat, zwaait open. ‘Goeiemorgen!’ zegt de man die uitstapt

als hij ons ziet zitten. Ik probeer te glimlachen. ‘Hallo,’ zeg ik zacht. Dan kijk ik naar mijn telefoon. In mijn lijstje favorieten staat het woord ‘mama.’ Een woord dat ik normaal gesproken zo makkelijk aantik. Nu lijken de letters kleiner dan anders. Alsof ze zich willen verstoppen, zo onzichtbaar mogelijk willen zijn. *Bel je moeder niet! Het gaat net weer een beetje beter met haar, verpest het niet.*

‘Bel haar maar meteen,’ zegt Rolf. ‘Het moet gewoon.’

Ik hou de telefoon bij mijn oor. ‘Hi Lin!’ Mijn moeder ademt zwaarder dan normaal. Er klinkt wind in de microfoon.

‘Hé mam, wat ben je aan het doen?’

‘Ik ben aan het fietsen met Maya. Maar het kan wel even, hoor.’

Ik merk dat ze voelt dat ik niet het meest vrolijke nieuws ga brengen. Maar dat ze nog vurig hoopt op iets anders. Dat ze het verkeerd heeft ingeschat.

‘Mam, fiets je op een drukke weg? Kun je misschien even afstappen? Is dat mogelijk? Anders bel ik je zo even terug, hoor!’

Ik probeer het luchtig te houden, zodat mijn moeder niet onder een auto terechtkomt. Of in het achterwiel van haar beste vriendin.

‘Het is Linda!’ zegt ze tegen Maya. ‘Kijk, hier kunnen we even afstappen.’

Ik stel me die twee vriendinnen voor, samen op de fiets, lekker een dagje eropuit. Met de wind in hun haren. Het gaat eindelijk weer wat beter met mijn moeders gezondheid. Haar reuma is behoorlijk rustig en na de val op haar hoofd is er wonder boven wonder veel beweging in haar lichaam teruggekomen. De jaren uit mijn jeugd hebben hun tol geëist, ook

bij haar, maar nu fietst ze weer in de zon met haar vriendin. Ik vraag me af of ze op dit moment een blik met elkaar wisselen. Of ze allebei weten wat er gaat komen. Dat alles vanaf nu anders zal zijn.

‘Zo. We staan stil, hoor!’ zegt mijn moeder.

Ik wil niet beginnen met praten. Ik weet dat ze het weet. Zij weet dat ik het weet. Maar het is nog niet gezegd. In dit vacuum van realiteit, waarin mijn moeder het mij nog niet hardop heeft horen zeggen, bestaat de waarheid voor haar nog niet.

‘Mam, ik ben net gebeld door de dokter.’ Ik laat een stilte vallen.

‘Ja,’ zegt mijn moeder. Het is een vastberaden ja.

Ik sluit mijn ogen.

‘Ik heb borstkanker, mam.’

‘Ja.’ Weer een stoere ja. Daarna: ‘Poeh...’ Alsof ze zich nu niet meer groot kan houden. Het einde van het woord smeert ze uit. ‘Poehhhhh...’ Het is een verdrietige *poeh*. Eentje waarin ze zowel haar eigen verdriet wil verwerken, als sterk wil zijn voor mij. ‘Jeetje, ja, ik dacht al toen je belde: deze moet ik opnemen.’

‘Toen er net een anoniem nummer belde wist ik ook dat het de dokter was.’

Stilte.

‘Och, meisje toch,’ zegt mijn moeder.

Ik zie voor me hoe ze daar staan. Mijn moeder en haar beste vriendin. Langs een fietspad, ergens tussen de weilanden. Ze hebben vanmorgen waarschijnlijk vers gesmeerde broodjes in hun fietstassen gestopt. Misschien hebben ze ook druiven mee. Of twee appels. Genoeg water. Misschien wel koffie in een thermoskan. Met twee plastic kopjes erbij. Een sjaaltje te-

gen de zon, een extra paar sokken voor het geval dat. En nu staan ze aan de rand van het fietspad, de elektrische fietsen geparkeerd. Voorbijrazende wielrenners. Mijn moeder die met haar ogen naar haar vriendin seint dat het niet goed is. Mijn moeder is ineens een moeder geworden van iemand die dood kan.

‘Poehhhh...’ hoor ik weer. Ze gebruikt het woordje nu om tijd te winnen. Om te kunnen bedenken wat ze wil zeggen zonder een stilte te laten vallen. Om moed te verzamelen om mij te vragen naar de rest van het verhaal. Het verhaal dat ze eigenlijk niet wil horen, maar dat ook zonder iets te zeggen al bestaat.

‘En wat zei de dokter nog meer?’

‘De dokter heeft me nog niet veel meer verteld. Alleen maar dat het er dus is en ze belt me later weer terug over wat er nu allemaal moet gaan gebeuren.’

Ik voel mijn wangen gloeien. Dan breek ik.

‘Ik heb kanker, mam.’

‘O, meisje. Je voelde het al toen ze dat biopt namen, hè?’

‘Ja.’

Stilte.

‘Waar ben jij nu?’

‘Langs de kant van de weg. Met Rolf. We zijn onderweg naar vrienden. We moesten even parkeren, Rolf kon niet meer goed rijden.’

‘Ja, dat snap ik. Poeh, meisje, ik moet ook even gaan zitten. We gaan denk ik even een terrasje zoeken. Kunnen jullie wel veilig rijden?’

‘Ja, dat komt wel goed.’

‘Neem alle tijd hoor. Desnoods blijf je heel lang op die parkeerplaats. Ga alsjeblieft niet zomaar weer de weg op na dit nieuws. We bellen zo meteen weer, goed?’

‘Dat is goed, mam, doe jij ook voorzichtig? Uitkijken op de fiets, hè?’

‘Zal ik doen, Maya zal goed voor me zorgen.’

‘Ik zal heel goed voor je moeder zorgen, Lin!’ hoor ik Maya op de achtergrond roepen.

‘Hartstikke fijn. Doei mam, doei Maya!’

Ik weet niet of mijn moeder in huilen uitbarst of dat de shock daarvoor te groot is. Ik weet niet of ze op de grond gaat zitten, of Maya haar vastpakt, of ze een slok water nemen uit een van hun plastic bekertjes. Ik weet alleen dat wat ik net tegen mijn moeder heb gezegd het vreselijkste is wat ik haar ooit verteld heb.

ZO ZACHT ALS ik kon sloop ik in mijn olifantenpyjama door de gang. Ik liep op mijn tenen, hield mijn adem in. Ik moest heel voorzichtig zijn. Op sommige plekken kraakte de vloer een beetje. Mijn rechtervoet moest ik dicht bij de muur zetten, met mijn linkervoet moest ik een grote stap maken naar de bovenste trede.

Nu moest ik extra goed opletten. Als ik met mijn voet het midden van de tweede trede raakte, zou hij luid kraken. Voorzichtig stapte ik eroverheen. Zachtjes ging ik op de derde trede zitten, drukte mijn oor plat tegen de bekleding van de traprede. Als ik het precies goed deed, kon ik de geluiden horen die uit de woonkamer kwamen.

Papa's stem klonk luid. 'Vind je het normaal dat je zo laat thuiskomt?'

'Dat hadden we toch afgesproken,' antwoordde mijn moeder nauwelijks verstaanbaar.

'Wij hebben helemaal niets afgesproken, jij hebt mij helemaal niets gevraagd!' Mijn vaders stem klonk wel tien keer zo hard als die van mama. 'Vind je het normaal om je gezin zomaar een hele avond alleen te laten?'

Ik stopte een stukje van de mouw van mijn pyjama in mijn

mond. Ik probeerde zo zacht mogelijk te ademen, mijn ouders mochten niet horen dat ik hier zat.

‘Jan, we hebben het erover gehad. Dat ik het zo leuk vond om een keertje met mijn collega’s bij te kletsen na het werk en jij vond dat goed. Bovendien was ik maar iets later thuis dan normaal.’

‘Dus omdat jij het zo nodig gezellig moet hebben, laat je mij in mijn eentje voor twee kleine kinderen koken?’

‘Jan, jij kunt toch ook een keer samen met de kinderen eten? Alsjeblieft, ik heb een hartstikke gezellige avond gehad, zullen we nu geen ruzie maken?’

‘Jij zorgt hier voor trammelant. Jij denkt alleen maar aan jezelf!’ schreeuwde mijn vader. Ik hoorde een doffe klap.

‘Jan, stop, alsjeblieft!’ riep mijn moeder.

Dit ging helemaal fout. Ik moest iets doen. Zo snel als ik kon liep ik terug naar mijn kamer en knipte mijn nachtlampje aan. Uit het kastje naast mijn bed pakte ik mijn stiften en een vel papier. Dit moest de mooiste tekening van mijn leven worden.

Van mijn juf op school had ik geleerd hoe ik een huis kon tekenen. Zo netjes mogelijk maakte ik met een zwarte stift precies in het midden van het vel een vierkant met een dak erop. Ik tekende er vier ramen in: een eigen slaapkamer voor iedereen, en ook nog een logeerkamer voor opa en oma. Met mijn groene stift zette ik er daarna een paar bomen omheen en ernaast een blauwe vijver met een vis en in de lucht een grote gele zon. Ik keek naar de tekening. Als we hier zouden wonen, zouden we vast en zeker heel gelukkig worden, dan zouden papa en mama nooit meer ruzie hebben.

Met de tekening in mijn hand sloop ik de trap af. Toen mijn

voeten de koude vloer raakten, nam ik een hap lucht en zette mijn grootste glimlach op. Ik duwde zachtjes de deur open. 'Papa en mama, kijk eens wat ik heb.' Ik hield mijn tekening met twee handen in de lucht. 'Een droomhuis voor ons!'

Mijn moeder zat ineengekrompen op de bank. Het liefst wilde ik naar haar toe rennen en haar knuffelen, maar mijn vader stond voor haar, met zijn rug naar me toe. Mijn moeder veegde haar tranen weg en glimlachte naar me. 'Wat een mooie tekening, meisje.'

Toen draaide mijn vader zich om. 'Kom jij je er weer tegenaan bemoeien? Opgesodemierd nu, Linda. Terug naar je kamer.'

'Maar papa, kijk, ik heb een huis voor ons getekend,' probeerde ik. 'Het heeft vier kamers en een vijver en een...'

Mijn vader keek me aan. 'Wat heb jij ook alweer aan je hoofd zitten?'

'Oren...'

'Zijn die soms verdwenen?'

'Nee papa.'

'Nou dan. En wat kun je doen met die oren?'

'Luisteren,' zei ik zacht.

'Juist. Luisteren. Dus wat ga jij nu doen?'

'Opsodemieren?' Ik durfde hem niet aan te kijken. Het plan ging helemaal niet goed. Ik stak de tekening naar voren om hem aan mijn moeder te geven. Misschien zou ze daar weer blij van worden. Mijn vader griste het papier uit mijn handen en scheurde het doormidden. Het droomhuis viel in twee stukken op de grond.

'Sorry papa...' zei ik zacht. Ik keek naar de vloer.

'Ik versta je niet?'

'Sorry papa!' zei ik iets harder.

'Ik versta je nog steeds niet.'

'Sorry papa!' zei ik heel hard.

'En nu naar boven.'

Toen ik naar de gang rende, zag ik nieuwe gaten in de deur zitten. Ik sprintte de trap op, sprong in mijn bed en dook onder mijn deken. Ik had het weer helemaal verkeerd gedaan. Het droomhuis was een ontzettend dom plan geweest, hoe had ik zo iets stoms kunnen verzinnen?